עונה הגמרא, גם תנא קמא סובר כרבי אלעזר שעדי מסירה כרתי, ומשום כך הפסול של גיטין העולים בערכאות הוא מדרבנן. אלא **אִיבָּא בֵּינַיְיהוּ** – ההבדל בין תנא קמא לרבי שמעון הוא בעדים גוים **שיש להם שֵׁמוֹת מוּבְהָקִין** – כלומר שרק גוים נקראים בשמות כאלה. שלפי תנא קמא הגט פסול, מאחר וחתומים עליו עדים גוים הפסולים מדרבנן ושמא יבואו לסמוך עליהם ולמסור בפניהם את הגט. ורבי שמעון סובר שרק בשמות שאינם מובהקים חששו שבית דין יסברו שהחותמים הם ישראלים. אבל בשמות מובהקים, מאחר והכל מכירים שהחותמים הם גוים, לא יבואו לסמוך עליהם ולהכשיר את הגט בלי שיעידו לפניהם עדי המסירה.

שואלת הגמרא, **וְהָא חֲזָרָה** – והרי הדין של 'חזרה' שהובא בברייתא (לעיל ט:) בשם רבי מאיר שאם אמר תן גט זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי רצה לחזור בשניהם יחזור, שהוא דין **דְּאוֹרַיְיתָא**, שמאחר והבעל או האדון חזרו בהם בטלה השלידות, וזה דין תורה, **וְקָתָנֵי** – ואף על פי כן מנה התנא גם הלכה זו.

הגמרא חוזרת בה מהתירוץ שמחלק בין פסול דאורייתא לבין פסול מדרבנן: **אֶלָּא כִּי קָתָנֵי** – התנא מונה רק **מִילְּתָא דְּלֵיתָא בְּקִידּוּשִׁין** – הלכות שלא נוהגות בקידושין אלא בגיטין ובשחרורי עבדים בלבד, אבל **מִילְּתָא דְּאִיתָא בְּקִידּוּשִׁין** – אבל הלכות שנוהגות גם בקידושין, **לֹא קָתָנֵי** – אין התנא מונה. ולכן לא מנה התנא פסול לשמה ופסול גט שנכתב על מחובר לקרקע, שהרי גם שטר קידושין שנכתב שלא לשמה או שנכתב על מחובר לקרקע הרי הוא פסול.

שואלת הגמרא, **וְהָא חֲזָרָה נוּפָּהּ אִיתָא בְּקִידּוּשִׁין** – והרי הדין של רבי מאיר, שהאומר לשלוחו תן גט זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי אם רצה לחזור בשניהם חוזר, נוהג גם בקידושין, שאם מסר לשלוחו שטר קידושין ואמר לו קדש לי בזה אשה פלונית, רשאי המשלח לחזור בו כל זמן שלא קידשה כיון שזו חובה לאשה להתקדש. עונה הגמרא, **בְּשֶׁלִּיחוּת בְּעָל כּוֹרְחָהּ** – התנא דיבר על שליח שהבעל או האדון שלחו לגרש את אשתו או את עבדו בעל כרחם, **דִּבְגִירּוּשִׁין אִיתָא** – שבגירושי האשה ובשחרור העבד קיימת שלידות כזאת ועליה דיבר התנא שהבעל או האדון יכול לחזור בו, **וּבְקִידּוּשִׁין לֵיתָא** – אבל בקידושין לא קיימת שלידות לקדש אשה בעל כרחה:

משנה

כותים הם עם שהביא סנחריב מלך אשור מארץ כּוּתָה והושיבם בערי השומרון. מכיון שהם לא יראו את ה', שלח ה' אריות שהרגו בהם (מלכים ב' יז כד–כה), עד שלמדו יראת ה' ונתגיירו. ונחלקו התנאים (קידושין עה:) בדינם. לדעת רבי עקיבא הם 'גירי אמת', ולדעת רבי ישמעאל הם 'גירי אריות', דהיינו שנתגיירו רק מפחד האריות ואין תוקף כלל לגירותם.

סוגיית הגמרא כאן מתפרשת כמאן דאמר גירי אמת הם, ואף מאן דאמר זה מודה שאין הכותים נאמנים לכל דיני התורה, משום שלא קיבלו עליהם דינים מדרבנן. ובמסכת כותים שנו חכמים את הדינים שנחשדו בהם.

דין כותי החתום בשטר מובא במשנתינו כהמשך למשנה הקודמת, שנמנו דרכים ששוו גיטי נשים לשחרורי עבדים.

כָּל גֵּט – כל שטר **שֶׁיֵּשׁ עָלָיו** חתימה של **עֵד כּוּתִי** יחידי בנוסף לחתימת עד ישראל, השטר **פָּסוּל**. מפני שהכותים חשודים להעיד שקר. דין זה נאמר בכל השטרות **חוּץ מִגִּיטֵּי נָשִׁים וְשִׁחְרוּרֵי עֲבָדִים** שבהם השטר כשר אף אם אחד משני העדים החתומים בו הוא כותי. היה **מַעֲשֶׂה שֶׁהֵבִיאוּ לִפְנֵי רַבָּן גַּמְלִיאֵל לִכְפַּר עוֹתְנַאי גֵּט אִשָּׁה, וְהָיוּ עֵדָיו** החתומים עליו **עֵדִים כּוּתִים, וְהִכְשִׁיר** רבן גמליאל גט זה:

גמרא

שואלת הגמרא, **מַנִּי מַתְנִיתִין** – כדעת מי מהתנאים המובאים בברייתא להלן אפשר להעמיד את משנתינו. ונראה **שֹׁלֹּא כְּתַנָּא קַמָּא וְלֹא כְּרַבִּי אֶלְעָזָר וְלֹא כְּרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל**, והגמרא מבארת דבריה, **דְּתַנְיָא** בברייתא שלדעת תנא קמא **מַצַּת כּוּתִי** – מצה שנאפתה על ידי כותי, **מוּתֶּרֶת** באכילה בפסח, ואין לחשוש באכילתה לאיסור חמץ, כיון שהכותים אינם חשודים לעבור על איסור הכתוב בתורה. דין נוסף נאמר במצה זו, שמלבד שאין הכותים חשודים על איסור חמץ, הם אף נאמנים לשמור את המצה מחימוץ לשם חובת מצת מצוה, **וְלֹכֵן אָדָם** האוכלה **יוֹצֵא בָּהּ** – במצת כותי **יְדֵי חוֹבָתוֹ בַּלַּיְלָה** הראשון של **פֶּסַח**, אף שמצות עשה לאכול בלילה הראשון של פסח מצה שנשתמרה מחימוץ לשם מצוה, הכותים בקיאים במצוה זו ועושים למצה שימור כדין.

רַבִּי אֶלְעָזָר חולק על תנא קמא **וְאוֹסֵר** אכילת מצת כותי בכל ימי הפסח, **לְפִי שֶׁאֵין** הכותים **בְּקִיאִין בִּדְקְדּוּקֵי מִצְוֹת**, והם חשודים להחמיץ את העיסה. **רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** מוסיף על דברי תנא קמא **וְאוֹמֵר, כָּל מִצְוָה**, אפילו שלא נכתבה בתורה והיא רק מדרבנן, **שֶׁהֶחֱזִיקוּ בָּהּ כּוּתִים** ונהגו לקיימה, **הֲרֵבָּה** הם **מְדַקְדְּקִין בָּהּ** לקיימה כהלכתה **יוֹתֵר מִיִּשְׂרָאֵל**, ואינם חשודים לעבור עליה ואפשר לסמוך עליהם.

הגמרא מבארת מדוע לא ניתן להעמיד את דברי משנתינו כדעת אחד מהתנאים הללו: **מַנִּי** – כדעת מי מהתנאים דלעיל אפשר להעמיד את המשנה, **אִי** – אם כדעת **תַּנָּא קַמָּא** הסובר שכותי אינו חשוד לעבור על מצוות המפורשות בתורה, אם כן מדוע הכשירה המשנה חתימת עד כותי רק בגיטי נשים ושחרורי עבדים, הלא **אֲפִילּוּ בְּשְׁאָר** כל **הַשְׁטָרוֹת נַמִּי** יש להכשיר חתימת עד כותי, שהרי אין לחשוד בהם שיעברו על איסור המפורש בתורה של עדות שקר.

אִי – ואם תרצה להעמיד את דברי המשנה כ**רַבִּי אֶלְעָזָר** שסובר שאין לסמוך עליהם אפילו במצוות המפורשות בתורה, אם כן מדוע המשנה מכשירה חתימת עד כותי בגיטי נשים ושחרורי עבדים, הרי לדעתו היה צריך להיות הדין ש**אֲפִילּוּ גֵּט אִשָּׁה** ושטר שחרור עבד **נַמִּי לֹא** יהיה כשר בחתימת הכותי, כי הוא חשוד על עדות שקר.

וְאִי כדעת **רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** הסובר שהכותים נאמנים במצות שהם החזיקו בהם. לא יתכן לומר כך, כי **אִי דְּאַחְזוּק** – אם יודעים אנו שהחזיקו הכותים להקפיד ולדקדק בהלכות גיטין ושטרות, מדוע המשנה מכשירה את העד הכותי רק בגיטי נשים ושחרורי עבדים, **אֲפִילּוּ בִּשְׁאָר שְׁטָרוֹת נַמִּי** ראוי להכשיר את חתימת הכותי, מאחר שהם החזיקו להקפיד בכך, **וְאִי דְּלֹא אַחְזוּק** – ואם לא החזיקו הכותים להקפיד בהלכות אלו, אם כן מדוע הכשירה המשנה חתימת כותי בגיטי נשים ושחרורי עבדים, **אֲפִילּוּ גֵּט אִשָּׁה נַמִּי לֹא** יהיה כשר. **וְכִי תֵּימָא** – ואם תרצה לומר שהמשנה אכן כדעת **רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל הִיא, וְהטעם** שהכותים כשרים בגיטי נשים ובשחרורי עבדים ופסולים בשאר שטרות הוא משום **דְּאַחְזוּק בָּהּ** – הכותים הוחזקו להקפיד בהלכות גיטי נשים ושחרורי עבדים ולכן הם נאמנים בהם, **וְלֹא אַחְזוּק בָּהּ** – אבל אינם מקפידים בהלכות שאר שטרות, ולכן חתימתם פסולה בהם. **אִי הָכִי קַשְׁיָא, מַאי אִירְיָא** – מדוע המשנה מכשירה בגיטי נשים ושחרורי עבדים רק באופן שְׁחָד משני העדים החתומים הוא כותי ואילו העד השני הוא ישראל, הרי לדעת רבן שמעון בן גמליאל **אֲפִילּוּ תְּרֵי** – כאשר שני העדים החתומים הם כותים, **נַמִּי** – גם היה צריך להכשיר, שהרי הם אינם חשודים להעיד שקר בגיטין ושחרורי עבדים, **וְאָלְמָה** [–מדוע] **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר** בפירוש דברי המשנה **שֹׁלֹּא הָכְשִׁירוּ בּוֹ** – בגט ובשטר שחרור **אֶלָּא** כאשר מתוך שני העדים החתומים רק **עֵד אֶחָד כּוּתִי בִּלְבָד**, אבל כאשר שני העדים החתומים בגט הם כותים, פסול. ואם כן אי אפשר להעמיד את המשנה כדעת רבן שמעון בן גמליאל.

מתרצת הגמרא, **לְעוֹלָם** אפשר להעמיד את דברי המשנה כדעת **רַבִּי אֶלְעָזָר** בברייתא הסובר שכותים חשודים גם על מצוות הכתובות בתורה, **וְהמשנה** שמכשירה גט ושטר שחרור שחתום עליו עד אחד כותי **כְּגוֹן דְּחָתְמִי יִשְׂרָאֵל לְבָסוֹף** – שהעד הכותי חתום ראשון, והעד הישראל חתום אחריו תחת חתימת הכותי, באופן זה הכשירה המשנה חתימת כותי, משום

דְּאִי לָאו דְּכוּתֵי חָבֵר הֲוָה – אם לא שכותי זה הוא חבר ומדקדק במצות ונאמן, לֹא הֵיה הָעֵד הַיִּשְׂרְאֵל מַחְתִּים לֵיהּ מְקַמֵּיהּ – נותן לעד הכותי לחתום לפניו, ומכיון שהעד הישראל חתם אחרי הכותי, הדבר מוכיח שהכותי החתום הוא נאמן, אבל אם שני החתומים הם כותים, הגט אינו כשר כי אין הוכחה שאותם כותים חברים וכשרים להעיד.

מקשה הגמרא, אִי הָכִי – אם אכן סומכים על חתימת הישראל להכשיר על פיה את חתימת הכותי שלפניו, אֲפִילּוּ בְּשָׁאר שְׁטָרוֹת נַמִּי – גם בשאר שטרות יש להכשיר באופן זה, ואילו במשנתינו נאמר שבשאר השטרות אם חתם עד כותי הם פסולים. אֶלָּא על כרחך אַמְּרִינָן שאין להחזיקו מחמת זה לחבר, כי יתכן שהעד הישראל חתם אחריו בסוף השטר משום שרַוְוחָא – מקום פנוי שָׁבַק – השאיר הישראל בין הכתוב בשטר לבין חתימת ידו, כדי שמקום החתימה הראשון המכובד יותר, יהיה פנוי לְמַאן דְּקַשֵּׁישׁ מִינֵּיהּ – עבור עד אחר מישראל שגדול ממנו בשנים שאף הוא ראה יחד אתו ועם הכותי את העדות, בכדי שהוא יחתום ראשון על הגט, אלא שלבסוף בעל השטר החתים במקום הפנוי את הכותי בלי ידיעתו של הישראל, ואין ראיה מכך על נאמנותו של הכותי. ואם כך, הָכָא נַמִּי – גם בגיטי נשים ושחרורי עבדים אין ראיה מכך שהכותי החתום ראשון נאמן, כיון שיתכן שהישראל החתום אחריו רַוְוחָא שָׁבַק לְמַאן דְּקַשֵּׁישׁ מִינֵּיהּ – הניח מקום פנוי כדי שיחתום בו עד שגדול ממנו בשנים, ולא ידע שהכותי הוא זה שיחתום לפניו, ומדוע מכשירה המשנה על סמך זה חתימת עד כותי בגיטי נשים ושחרורי עבדים.

מתרצת הגמרא, אָמַר רַב פָּפָּא, זֹאת אוֹמֶרֶת – יש ללמוד ממשנתינו המכשירה עד כותי החתום על הגט כאשר ישראל חתום אחריו, ופוסלת כך בשאר שטרות, שעֲדֵי הַגֵּט אֵין חוֹתְמִין על גט זֶה בְּלֹא זֶה, ולכן בשעל הגט חתום תחילה כותי ואחריו ישראל, בהכרח שהישראל ראה שכותי חותם לפניו, ויש מכך ראיה שהכותי הוא חבר ונאמן. אמנם בשאר שטרות שהעדים יכולים לחתום על השטר זה שלא בפני זה ואינם רואים בהכרח מי חותם עמהם, יתכן שבעל השטר החתים כותי שאינו מדקדק במצוות בלא ידיעת הישראל, ולכך בשאר שטרות עד כותי פסול.

הגמרא מבארת את הטעם שאין עדי הגט חותמין זה בלא זה: מַאי טַעְמָא – מאיזה טעם אמרו חכמים דין זה, אָמַר רַב אַשִׁי, גְּזֵירָה זו גזרו חכמים מִשּׁוּם האומר לעשרה אנשים כּוּלְּכֶם כִּתְבוּ גט לאשתי, שהדין הוא שכל העשרה צריכים לחתום עליו, ואם לא כולם חתמו, הגט פסול, משום שהבעל הקפיד לעשות את הגט רק בתנאי זה, ובדי שלא יטעו להחתים רק מקצתם, גזרו חכמים שאפילו כשהבעל לא אמר 'כולכם' צריכים כל העדים להתקבץ ולחתום על הגט במעמד כולם.

הגמרא חוזרת לברר את דברי רבי אלעזר בביאור המשנה: גּוּפָא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מה ששנינו במשנתינו להכשיר עד כותי בגיטי נשים ושחרורי עבדים, לֹא הִכְשִׁירוּ כּוּ – בגט אשה אֶלָּא אם חתום עליו עֵד אֶחָד כּוּתִי בִּלְבָד, אבל אם חתומים עליו שני עדים כותים הוא פסול. שואלת הגמרא, מַאי קָא מַשְׁמַע לָן, והלא תָּנֵינָא – כבר שנינו כדבריו במפורש ש'כָּל גֵּט [שטר] שֶׁיֵּשׁ עָלָיו עֵד כּוּתִי פָּסוּל כּוּ' חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדים', ומכך ששנינו 'עד כותי' בלשון יחיד משמע שאם שני עדים כותים חתומים על הגט הוא פסול. משיבה הגמרא, אִי מִמַּתְנִיתִין, הֲוָה אָמֵינָא שֶׁאֲפִילּוּ גט שחתומים עליו תְּרֵי – שני עדים כותים נַמִּי כשר הוא, וְהַאי דְּקָתָנֵי חַד – ומה ששנה התנא 'עד כותי' בלשון יחיד, מְשׁוּם שרצה ללמדנו דְּכְשָׁרוֹת אחרים חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדים אֲפִילּוּ כשיש על השטר רק עד כותי חַד, נַמִּי לֹא כשרים השטרות. קָא מַשְׁמַע לָן רבי אלעזר שבמשנה הכשירו גיטי נשים רק אם חתום עליהם עד כותי אחד.

הגמרא מקשה על דברי רבי אלעזר: וְתֵרֵי לֹא – האמנם גט אשה שחתומים עליו שני עדים כותים אינו כשר, וְהָא קָתָנֵי בהמשך המשנה כַּעֲשָׂה וְהֵבִיאוּ לְפָנֵי רַבָּן גַּמְלִיאֵל לְכַפֵּר עֲוֹתֵנוּ גֵּט אִשָּׁה, וְהָיוּ שני עֵדָיו החתומים בו עֵדֵי כּוּתִים, וְהִכְשִׁיר רבן גמליאל את הגט. מתרצת הגמרא, אָמַר אַבָּיֵי, תָּנֵי – יש לתקן את לשון המשנה, ובמקום המילה 'עדיו' בלשון רבים יש לגרוס עֵדוֹ בלשון יחיד, ולפי זה הגט שהכשיר רבן גמליאל היה חתום בו רק עד כותי אחד.

רָבָא אָמַר תירוץ אחר, לְעוֹלָם גורסים במשנה 'והיו עדיו' בלשון רבים, והכוונה שהיו חתומים עליו תְּרֵי – שני כותים, וְרַבָּן גַּמְלִיאֵל מִיפְּלַג פָּלֵיג – חולק על דעת תנא קמא במשנה ומכשיר גט אפילו אם חתומים עליו שני עדים כותים. וְאל תתמה כיצד מביאה המשנה מעשה הסותר את ההלכה שנאמרה בה, שכן לשון המשנה חֲפוּיֵי מִיחַפְרָא [–חסירה], וְהָכִי קָתָנֵי – וכך יש לשנותה, וְרַבָּן גַּמְלִיאֵל חולק על תנא קמא וּמַכְשִׁיר גם בְּשָׁנִים, וּמַעֲשֶׂה נַמִּי שֶׁהֵבִיאוּ לִפְנֵי רַבָּן גַּמְלִיאֵל לְכַפֵּר עֲוֹתֵנוּ גֵּט אִשָּׁה, וְהָיוּ שני עֵדָיו החתומים עליו עֵדֵי כּוּתִים, וְהִכְשִׁיר רבן גמליאל את הגט.

משנה

משנתינו עוסקת בדיני שטרות שנעשו בערכאות: כָּל הַשְּׁטָרוֹת הָעוֹלִים – הנעשים בְּעַרְכָּאוֹת שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים – בבתי דינים הקבועים שלהם, אַף עַל פִּי שֶׁחוֹתְמֵיהֶם – העדים שחתומים על השטרות הם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, השטרות כְּשֵׁרִים, חוּץ מִגִּיטֵּי נָשִׁים וְשִׁחְרוּרֵי עֲבָדִים שהם פסולים אף שנכתבו בידי ישראל. והטעם, שהעדים שחתמו על השטר הם עובדי כוכבים ואינם בתורת גיטין וקידושין. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, אַף אֵלּוּ – גיטי נשים ושחרורי עבדים, כְּשֵׁרִין אף שחתמו עליהם עדים גוים, וּלֹא הוּזְכְּרוּ בבית המדרש לפסול את הגט בעדים גוים אֶלָּא בְּזְמַן שֶׁנַּעֲשׂוּ בְּהֶרְיוֹט – על ידי עובדי כוכבים הדיוטות שלא בערכאות:

גמרא

משנתינו קָא פָּסִיק וְתָנֵי – פסקה ולימדה, שכל השטרות שנעשו בערכאות כשרים, לֹא שָׁנָא מָכָר – אין זה משנה אם זה שטר מכר, שהוא רק לראיה שהמוכר לא יכחיש את המכר, לֹא שָׁנָא מַתָּנָה – ולא משנה אם זה שטר מתנה, שהקנין של המתנה נעשה על ידי שהמוכר נותן לקונה את השטר. מקשה הגמרא, בִּשְׁלָמָא – זה מובן בשטר ראיה על מָכָר כל שהוא, שאין הקנין נעשה על ידי השטר, אלא מִכִּי יָהִיב זוּזֵי קַמַּייהוּ – כאשר נתן הלוקח את המעות למוכר בפני שופטי הערכאות, הוּא דְּקָנָה – באותה עת הוא קנה את המקח, וּשְׁטָרָא רְאָיָה בְּעָלְמָא הוּא – והשטר אינו אלא לראיה על המכר. הטעם שהאמינו לערכאות על כך, משום דְּאִי לֹא יָהִיב זוּזֵי קַמַּייהוּ – שאם הלוקח לא היה נותן כסף בפניהם, לֹא הֲווּ מַרְעֵי נַפְשַׁייהוּ – לא היו מקלקלים את נאמנותם וְכָתְבִין לֵיהּ שְׁטָרָא – וכותבים ללוקח שטר על מכירה שלא היתה. אֶלָּא שטר מַתָּנָה שנעשה בערכאות וחתומים עליו גוים, בְּמַאי קָא קָנֵי – במה קונה המקבל את המתנה, לָאו בְּהַאי שְׁטָרָא – האם לא בקבלת שטר המתנה, וְהַאי שְׁטָרָא – והרי השטר הזה אינו אלא חֻפְּאָה בְּעָלְמָא הוּא – חשוב הוא כחרס בעלמא, כלומר שאין לו כל תוקף.

מתרצת הגמרא, אָמַר שְׁמוּאֵל, דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא – דין המלכות מקבל תוקף גם בדיני ישראל, ולכן שטר מתנה זה שיש לו תוקף על פי דיני המלכות, ראוי לקנות בו. וְאִי בָּעֵית אֵימָא – ואם תרצה תוכל לומר תירוץ נוסף, תְּנֵי – שנה במשנה 'חוּץ מִגִּיטֵּי נָשִׁים', כלומר לא רק גיטי נשים הוציא התנא מהכלל, אלא גם שאר שטרות הדומים להם, כגון שטרי מתנה שפעולת הקנין נעשה באמצעותם, גם הם פסולים כשנעשו בערכאות:

שנינו במשנה, רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר אַף אֵלּוּ כְּשֵׁרִין וְכוּ': שואלת הגמרא, איך מכשיר רבי שמעון גט הנעשה לפני דיינים גויים וחתומים בו עדים גוים, וְהָא לָאו בְּנֵי בְּרִיתוּת נִינְהוּ – הלא גוי אינו בתורת גיטין וקידושין, ומי שאינו שייך בנתינת גט אינו כשר לחתום עליו. מיישבת הגמרא, אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה, יָרַד רַבִּי שִׁמְעוֹן – רבי שמעון התכוין בדבריו לְשִׁיטָתוֹ שֶׁל רַבִּי אֶלְעָזָר דְּאָמַר עֲדֵי מְסִירָה בָּרְרֵי – שעדי המסירה של הגט הם הנותנים תוקף לגט, ורבי שמעון הכשיר באופן שהיו עדי מסירה כשרים.

מקשה הגמרא, וְהָאָמַר רַבִּי אַבָּא, מוֹדֶה רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמְזוּזָּה מְתוּכוֹ שֶׁפְּסוּל – גם רבי אלעזר הסובר שאין צורך בעדי החתימה, מודה שאם חתמו עדים גוים שהגט פסול, שמא יבואו להכשיר עדים אלו גם בתור עדי מסירה. מתרצת הגמרא הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן – כאן מדובר,